

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) și al Institutului European din România ([www.ier.ro](http://www.ier.ro)). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania ([www.csm1909.ro](http://www.csm1909.ro)) and the European Institute of Romania ([www.ier.ro](http://www.ier.ro)). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Secția a treia

## CAUZA BOLOȘ ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Cererea nr. 33078/03)

Hotărâre

Strasbourg

12 ianuarie 2010

*Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute la art. 44 § 2 din convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.*

### **În cauza Boloș împotriva României,**

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), reunită într-o cameră compusă din Josep Casadevall, *președinte*, Elisabet Fura, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Luis López Guerra, *judecători*, și Santiago Quesada, *grefier de secție*,

după ce a deliberat în camera de consiliu, la 8 decembrie 2009,  
pronunță prezenta hotărâre, adoptată la aceeași dată:

### **PROCEDURA**

1. La originea cauzei se află cererea nr. 33078/03 îndreptată împotriva României, prin care un resortisant al acestui stat, domnul Felician Boloș („reclamantul”), a sesizat Curtea la 11 septembrie 2003 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de Vasile Moiş, avocat în Satu Mare. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de agentul guvernamental, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Din perspectiva art. 5 § 4 din convenție, reclamantul se plânge de imposibilitatea de a contesta legalitatea menținerii sale în arest preventiv, precum și de absența sa la ședințe în urma cărora s-a decis prelungirea arestării preventive.

4. La 2 mai 2007, președintele Secției a treia a decis să comunice cererea Guvernului. În conformitate cu art. 29 § 3 din convenție, acesta a hotărât, de asemenea, că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

5. Atât reclamantul, cât și Guvernul au prezentat observații scrise cu privire la admisibilitatea și fondul cauzei (art. 59 § 1 din regulament).

## ÎN FAPT

### I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

6. Reclamantul s-a născut în 1957 și locuiește în Negrești Oaș.

7. Prin ordonanța din 27 iunie 2003, Parchetul Național Anticorupție a declanșat împotriva reclamantului, fost cadru de poliție, împotriva soției acestuia și a altor persoane, urmărirea penală pentru săvârșirea unor infracțiuni la regimul bancar, și anume utilizarea frauduloasă a unor credite bancare. În aceeași zi, reclamantul a fost arestat preventiv pentru o perioadă de treizeci de zile.

8. La 30 iunie 2003, la cererea parchetului, Curtea de Apel Oradea a examinat, în prezența reclamantului, legalitatea arestării preventive a acestuia și, prin încheierea din aceeași zi, a confirmat măsura parchetului. Recursul introdus de reclamant la Curtea Supremă de Justiție a fost respins la 9 iulie 2003, în prezența reclamantului.

9. Prin rechizitoriul din 10 iulie 2003, parchetul a trimis reclamantul și pe ceilalți inculpați în fața Curții de Apel Oradea pentru săvârșirea infracțiunilor reținute în ordonanța din 27 iunie 2003.

10. La 16 iulie 2003, Curtea de Apel Oradea a examinat din oficiu și în prezența reclamantului necesitatea prelungirii arestării preventive. Considerând că motivele care au justificat-o continuau să existe, aceasta a prelungit arestarea preventivă până la 1 august 2003. Recursul reclamantului împotriva acestei prelungiri a fost declarat inadmisibil prin hotărârea Curții supreme din 21 iulie 2003 pe motiv că în Codul de procedură penală nu era autorizat recursul împotriva prelungirii arestării preventive înainte de prima ședință pe fond.

11. La 1 august 2003 a avut loc în fața Curții de Apel Oradea prima ședință pe fond, în urma căreia curtea a dispus menținerea arestării preventive a reclamantului până la 31 august 2003. Recursul formulat de reclamant a fost respins prin hotărârea din 11 august 2003 a Curții Supreme de Justiție.

12. La 29 august și 19 septembrie 2003, la cererea parchetului, curtea de apel a examinat legalitatea arestării preventive a reclamantului și a menținut-o până la 15 octombrie 2003, considerând că motivele care o justificaseră continuau să existe. În urma recursului reclamantului, Curtea Supremă a confirmat, la 4 septembrie și 10 octombrie 2003, temeinicia acestor prelungiri. Reclamantul a fost prezent la ședința din 10 octombrie.

13. În cursul ședinței din 15 octombrie 2003, în pofida absenței reclamantului, care se afla în alt penitenciar, și deși a constatat că nu fusese citat în mod corespunzător, curtea de apel a controlat din oficiu necesitatea unei noi prelungiri a arestării. Ședința a avut loc în prezența reprezentantului parchetului. Deoarece avocatul ales de către reclamant a solicitat o amânare din motive medicale, curtea de apel a desemnat un avocat din oficiu. Prin decizia din aceeași zi, aceasta a prelungit arestarea până la 5 noiembrie 2003.

14. Reclamantul a formulat un recurs în care a acuzat autoritățile că nu au luat nicio măsură pentru a asigura prezența sa la ședința din 15 octombrie 2003. Invocând motive medicale, a solicitat ca examinarea recursului să aibă loc în absența sa, dar cu participarea avocatului său. La 31 octombrie 2003, a fost informat că, în aceeași zi, Curtea Supremă urma să examineze recursul.

15. În prezența reprezentantului parchetului și a unui avocat numit din oficiu pentru reclamant, Curtea Supremă a respins recursul, considerând că termenul prea scurt de la ultima ședință, precum și lipsa mijloacelor de transport de la un penitenciar la altul justificau prelungirea arestării preventive în absența reclamantului, cu atât mai mult cu cât curtea de apel îi desemnase un avocat din oficiu.

16. La ședința din 5 noiembrie 2003, curtea de apel a examinat din oficiu posibilitatea menținerii arestării și, considerând că aceasta nu se mai justifica, a dispus punerea în libertate

a reclamantului, impunându-i obligația de a nu părăsi localitatea de domiciliu în timpul procedurii.

Părțile nu au oferit precizări în ceea ce privește încheierea procedurii.

## II. DREPTUL INTERN RELEVANT

17. Dispozițiile relevante ale Codului de procedură penală în vigoare la momentul faptelor prevăd următoarele:

**Art. 141. Calea de atac împotriva încheierii pronunțate de instanță în cursul judecății privind măsurile preventive**

„Încheierea dată în primă instanță prin care se dispune luarea, revocarea, înlocuirea sau încetarea unei măsuri preventive poate fi atacată separat cu recurs, de procuror sau de inculpat.”

**Art. 149 alin. (1). Durata arestării inculpatului**

„Durata arestării inculpatului în cursul urmăririi penale nu poate depăși 30 de zile, afară de cazul când ea este prelungită în condițiile legii.”

**Art. 159. Procedura prelungirii arestării dispuse în cursul urmăririi penale**

(...) 2. „Propunerea de prelungire a arestării se soluționează în camera de consiliu, de un singur judecător, indiferent de natura infracțiunii.

3. Inculpatul este adus în fața instanței și va fi asistat de apărător.

4. În cazul în care inculpatul arestat se află internat în spital și din cauza stării sănătății nu poate fi adus în fața instanței sau în alte cazuri deosebite în care deplasarea sa nu este posibilă, propunerea va fi examinată în lipsa inculpatului, dar numai în prezența apărătorului [...]

5. Participarea procurorului este obligatorie.

6. „În cazul în care instanța acordă prelungirea, acesta nu va putea depăși 30 de zile [...].

8. Încheierea prin care s-a hotărât asupra prelungirii arestării poate fi atacată cu recurs de procuror sau de inculpat [...].”

**Art. 160. Menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului**

1. (1) Când procurorul dispune, prin rechizitoriu, trimiterea în judecată a inculpatului aflat în stare de arest, dosarul se înaintează instanței competente cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea mandatului de arestare sau, după caz, a duratei pentru care a fost dispusă prelungirea arestării.

2. Instanța, în camera de consiliu, procedează potrivit art. 300<sup>1</sup> și, în cazul în care consideră necesar, prelungește durata arestării până la prima înfățișare, fără a putea depăși 30 de zile [...].”

**Art. 300<sup>1</sup>. Verificarea regularității arestării inculpatului la primirea dosarului**

„În cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este datoră să verifice din oficiu, în camera de consiliu, regularitatea luării sau, după caz, a prelungirii arestării preventive, în termen de 48 de ore de la înregistrarea dosarului la instanță.

Dacă instanța constată că este justificată o nouă prelungire a arestării, dispune, prin încheiere motivată, prelungirea duratei arestării până la prima zi de înfățișare, fără ca aceasta să poată depăși 30 de zile [...].”

**Art. 300<sup>2</sup>. Verificarea regularității arestării inculpatului la prima înfățișare și în cursul judecății**

„În cauzele în care inculpatul este arestat, instanța legal sesizată este datoră să verifice, din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea luării și prelungirii acestei măsuri. Dacă instanța constată că prelungirea arestării este justificată, dispune, prin încheiere motivată, prelungirea acestei măsuri. Prolungirea arestării preventive de către prima instanță se dispune pe o perioadă care nu poate depăși 30 de zile [...].”

**Art. 385<sup>11</sup>. Prezența părților și a procurorului**

„Judecarea recursului se face cu citarea părților.

Judecarea recursului nu poate avea loc decât în prezența inculpatului, când acesta se află în stare de deținere.

Dispozițiile alin. 2 nu sunt aplicabile în judecarea recursului împotriva încheierilor privind măsurile preventive.

Participarea procurorului la judecarea recursului este obligatorie în toate cazurile.”

18. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109 din 24 octombrie 2003 a precizat că toate deciziile privind arestarea preventivă puteau face obiectul unui recurs.

## ÎN DREPT

### I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ART. 5 § 4 DIN CONVENȚIE

19. Reclamantul invocă faptul că respingerea recursului său împotriva deciziei din 16 iulie 2003 și absența sa, precum și cea a avocatului său, la ședințele din 15 și 31 octombrie 2003 i-au încălcat dreptul garantat de art. 5 § 4 din convenție care prevede următoarele:

„Orice persoană lipsită de libertatea sa prin arestare sau deținere are dreptul să introducă un recurs în fața unui tribunal, pentru ca acesta să statueze într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale și să dispună eliberarea sa dacă deținerea sa este ilegală.”

#### **A. Cu privire la admisibilitate**

20. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat în sensul art. 35 § 3 din convenție. De asemenea, Curtea subliniază că acesta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, este necesar să fie declarat admisibil.

#### **B. Cu privire la fond**

##### *1. Inadmisibilitatea recursului împotriva deciziei din 16 iulie 2003 a Curții de Apel Oradea de prelungire a arestării preventive*

21. Reclamantul afirmă că, refuzând să examineze la 21 iulie 2003 recursul introdus împotriva deciziei curții de apel din 16 iulie 2003, Curtea Supremă de Justiție l-a lipsit în mod arbitrar de posibilitatea de a controla legalitatea menținerii sale în arest.

22. Întemeindu-se pe exemple din jurisprudență, în special pe mai multe hotărâri ale Curții Supreme de Justiție, Guvernul neagă existența în dreptul intern la momentul faptelor a unui recurs împotriva deciziilor de prelungire a arestării preventive înainte de prima ședință pe fond.

23. În orice caz, reamintind că art. 5 § 4 din convenție nu garantează dreptul la recurs împotriva deciziilor de prelungire a arestării, Guvernul consideră că respingerea recursului de către Curtea Supremă de Justiție nu poate avea nicio consecință asupra respectării garanțiilor acestui articol din moment ce curtea de apel a examinat foarte atent motivele care pledau pentru menținerea arestării.

24. Curtea reamintește că un stat care dispune de un sistem juridic cu două grade de jurisdicție trebuie să ofere deținuților aceleași garanții în apel ca și în primă instanță (*Samoilă și Cionca împotriva României*, nr. 33065/03, pct. 58, 4 martie 2008).

25. În speță, în ceea ce privește existența în dreptul intern a unui recurs împotriva deciziei din 16 iulie 2003, Curtea reamintește că, examinând chestiuni similare celor din prezenta cauză, ea a concluzionat deja că incertitudinea jurisprudențială care viza, la momentul faptelor, procedura aplicabilă menținerii inculpatului în arest după trimiterea în judecată, nu îi poate prejudicia pe reclamanți până la a le nega dreptul de a formula recurs împotriva deciziilor de prelungire a arestării lor (a se vedea *Samoilă și Cionca*, citată anterior, pct. 71 și 72, și *Mihuță împotriva României*, nr. 13275/03, pct. 41 și 42, 31 martie 2009). Prin urmare, Curtea nu poate admite argumentul Guvernului.

26. Reiese că refuzul Curții Supreme de a examina, la 21 iulie 2003, recursul reclamantului împotriva prelungirii arestării preventive dispuse de curtea de apel la 16 iulie 2003 l-a privat pe acesta din urmă de posibilitatea de a solicita controlul legalității menținerii sale în arest. Faptul că decizia a fost justificată în mod corespunzător de curtea de apel nu poate schimba cu nimic această concluzie (*mutatis mutandis*, *Samoilă și Cionca* citată anterior, pct. 60).

27. În cele din urmă, Curtea ia act de modificările legislative aduse de OG nr. 109/2003, care prevede în mod explicit posibilitatea exercitării unui recurs împotriva oricărei decizii prin care se dispune menținerea unei măsuri provizorii după trimiterea în judecată a acuzatului.

28. Prin urmare, a fost încălcat art. 5 § 4 din convenție în privința refuzului examinării recursului împotriva deciziei Curții de Apel Oradea din 16 iulie 2003.

## 2. Organizarea ședințelor curții de apel și ale Curții Supreme de Justiție în absența reclamantului

29. Reclamantul pretinde că autoritățile interne au refuzat să asigure înfățișarea sa în fața Curții de Apel Oradea la 15 octombrie 2003. Acesta adaugă că citația de înfățișare în fața Curții Supreme de Justiție la ședința din 31 octombrie 2003 i-a fost comunicată prea târziu pentru ca avocatul său să poată participa.

30. Citând cauza *Rahbar-Pagard împotriva Bulgariei*, nr. 45466/99 și 29903/02, pct. 67, 6 aprilie 2006, Guvernul precizează că, din cauza urgenței, instanțele interne au fost constrânse să recurgă la examinarea posibilității de menținere a arestării reclamantului în absența acestuia și a avocatului său.

31. În orice caz, el expune faptul că interesele reclamantului au fost apărute în mod corect de avocați numiți din oficiu și că instanțele au examinat în mod corespunzător argumentele care pledau în favoarea eliberării sale.

32. În ultimul rând, consideră că prezența reclamantului la aceste ședințe nu era necesară de vreme ce a participat la majoritatea ședințelor în care s-a hotărât asupra prelungirii arestării sale și că el însuși a cerut să fie reprezentat în fața Curții Supreme de avocatul său.

33. Curtea reamintește că procedura care intră sub incidența art. 5 § 4 nu trebuie să fie însoțită întotdeauna de garanții identice cu cele prevăzute la art. 6 § 1, dar trebuie să ofere individului garanții adaptate tipului de privare de libertate de care se plânge. În special, un proces privind un recurs introdus împotriva arestării preventive trebuie să asigure egalitatea armelor între procuror și deținut. Posibilitatea de a contesta în mod util declarațiile sau considerațiile Ministerului Public presupune ca reclamantul sau avocații săi să fie prezenți la ședință și ca aceștia să poată avea acces la elementele aflate la dosar (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Wloch împotriva Poloniei*, nr. 27785/95, pct. 125 și urm., CEDO 2000-XI, și *Migoń împotriva Poloniei*, nr. 24244/94, pct. 70, 25 iunie 2002).

34. În speță, Curtea observă că, spre deosebire de cauza citată de Guvern, prezența reclamantului sau a avocatului său nu a fost asigurată nici în fața curții de apel, nici în fața Curții Supreme de Justiție, deși reprezentantul parchetului, prezent la aceste ședințe, a depus concluzii în care reclama prelungirea arestării.

35. În ceea ce privește argumentul Guvernului întemeiat pe urgența cu care trebuia examinată prelungirea arestării preventive, Curtea reamintește că, deși cerința celerității autorizează uneori excepții de la principiul prezenței obligatorii a inculpatului la ședință, aceasta nu poate scuti complet statul de obligația de a asigura înfățișarea personală a persoanei în cauză sau, după caz, a reprezentantului său, pentru a asigura egalitatea armelor cu procurorul.

36. În privința apărării gratuite din partea avocaților numiți din oficiu, Curtea constată că aceștia au fost desemnați în ședință, că nu cunoșteau nici dosarul, nici clientul și că, în plus, nu au avut la dispoziție timpul necesar pentru a pregăti apărarea. Având în vedere aceste circumstanțe și fără să se pronunțe asupra modului concret în care avocații numiți din oficiu și-au îndeplinit obligațiile, Curtea concluzionează că reclamantul nu a beneficiat în fața curții de apel și a Curții Supreme de Justiție de o apărare efectivă (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Samoilă și Cionca*, citată anterior, pct. 75).

37. În ceea ce privește posibilitatea avocatului reclamantului de a asista la cele două ședințe menționate anterior, Curtea observă că reclamantul nu a fost citat în mod corespunzător să se înfățișeze în fața curții de apel și că pentru ședința din fața Curții Supreme, nu a fost informat decât în ziua respectivă. În aceste condiții, Curtea consideră că era imposibil pentru avocatul reclamantului să se prezinte în timp util la această ședință (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Samoilă și Cionca*, citată anterior, pct. 77).

38. În consecință, neoferind reclamantului o participare adecvată la ședințe de judecată al căror rezultat era decisiv pentru menținerea sau încetarea arestării sale, autoritățile interne l-au

privat pe reclamant de posibilitatea de a combate în mod adecvat motivele prezentate de parchet pentru a justifica menținerea sa în arest.

39. Prin urmare, a fost încălcat art. 5 § 4 din convenție.

## II. CU PRIVIRE LA CELELALTE PRETINSE ÎNCĂLCĂRI ALE CONVENȚIEI

40. Reclamantul invocă numeroase alte încălcări ale convenției: refuzul Curții Supreme de Justiție de a constata ilegalitatea arestării preventive (art. 5 § 4) și de a-i acorda o reparație (art. 5 § 5), lipsa de imparțialitate a Curții de Apel Oradea la examinarea cererilor de prelungire a arestării preventive (art. 6 § 1), nerespectarea prezumției de nevinovăție la ședința din 21 iulie 2003 a Curții Supreme de Justiție (art. 6 § 2), inechitatea procedurii în fața Curții Supreme de Justiție care a condus la confirmarea din 31 octombrie 2003 a prelungirii arestării preventive [art. 6 § 1, 2 și 3 lit. (b) și (c)], caracterul abuziv al cercetării care ar fi adus atingere dreptului la respectarea vieții private (art. 8) și discriminarea în raport cu alți inculpați (art. 14).

41. Curtea subliniază că aceste capete de cerere nu sunt justificate. În orice caz, în ceea ce privește capetele de cerere invocate din perspectiva art. 6, aceasta reamintește că echitatea procedurii este apreciată având în vedere întreaga procedură. Or, părțile nu au oferit informații cu privire la rezultatul acesteia.

42. Reiese că aceste capete de cerere trebuie declarate inadmisibile în temeiul art. 35 § 3 și 4 din convenție.

## III. CU PRIVIRE LA APLICAREA ART. 41 DIN CONVENȚIE

43. Art. 41 din convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

### A. Prejudiciu

44. Reclamantul solicită 273 412 euro (EUR) cu titlu de prejudiciu material suferit, constând în pierderea veniturilor și cheltuieli pentru îngrijiri medicale și deplasările soției sale și ale avocatului său. De asemenea, solicită plata a 820 339 EUR pentru prejudiciul moral suferit din cauza suferințelor fizice și psihice cauzate de deteriorarea relațiilor familiale și de atingerea adusă reputației sale.

45. Guvernul solicită Curții să respingă aceste pretenții, considerând că nu sunt justificate și că nu au nicio legătură de cauzalitate cu pretensele încălcări ale convenției.

46. Curtea subliniază că singura bază de reținut pentru acordarea unei reparații echitabile constă în speță în încălcarea art. 5 § 4 din convenție.

47. În ceea ce privește prejudiciul material, Curtea observă că nu există nicio legătură de cauzalitate între faptele care au condus la concluzia încălcării convenției și prejudiciul material pentru care reclamantul solicită despăgubiri. Prin urmare, Curtea respinge această cerere.

48. În privința cererii de reparație a prejudiciului moral ce decurge din încălcarea art. 5 § 4 din convenție, Curtea reamintește că, în cauze privind încălcarea acestor dispoziții, ea a alocat sume modeste sau a considerat, în funcție de circumstanțe, că simpla constatare a încălcării constituia o reparație echitabilă suficientă (a se vedea, *Wesołowski împotriva Poloniei*, nr. 29687/96, pct. 72, 22 iunie 2004).

49. În speță, Curtea consideră că reclamantul a suferit un prejudiciu moral care nu este suficient reparat prin constatarea unei încălcări. În consecință, pronunțându-se în echitate, în

conformitate cu art. 41 din convenție, acordă 1 500 EUR reclamantului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Samoilă și Cionca*, citată anterior, pct. 108).

## **B. Cheltuieli de judecată**

50. Reclamantul solicită 3 415 EUR pentru cheltuielile de judecată suportate în fața instanțelor interne și 1 507 EUR pentru cele suportate în fața Curții.

51. Acesta prezintă copiile contractelor de asistență judiciară și chitanțe care atestă plata onorariilor avocaților și ale experților contabili în procedura internă. În privința procedurii în fața Curții, prezintă copia unui contract de asistență judiciară.

52. Guvernul contestă în parte sumele cerute, expunând faptul că cheltuielile pentru expertizele contabile nu au nicio legătură de cauzalitate cu preținsele încălcări ale convenției. Adaugă că reclamantul nu a făcut dovada plății sumei menționate în contractul de asistență judiciară în fața Curții.

53. Curtea reamintește că, potrivit jurisprudenței sale, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor de judecată decât în măsura în care se stabilește caracterul real, necesar și rezonabil al acestora.

54. În speță, Curtea constată, în mod similar Guvernului, că expertizele contabile nu au nicio legătură de cauzalitate cu încălcările preținse. În plus, observă că respectivele contracte de asistență judiciară au drept obiect reprezentarea reclamantului pentru întreaga procedură penală îndreptată împotriva sa, în timp ce Curtea a constatat numai încălcarea art. 5 § 4 din convenție.

55. Ținând seama de elementele aflate în posesia sa și de jurisprudența sa în materie, Curtea consideră rezonabil să acorde reclamantului 2 000 EUR pentru toate cheltuielile.

## **C. Dobânzi moratorii**

56. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

### **PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,**

1. *Declară* cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe absența recursului împotriva deciziei Curții de Apel Oradea din 16 iulie 2003 și pe absența reclamantului la ședințele în cursul cărora s-a decis menținerea arestării preventive (art. 5 § 4 din convenție) și inadmisibilă pentru celelalte capete de cerere;

2. *Hotărăște* că a fost încălcat art. 5 § 4 din convenție;

3. *Hotărăște*:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 § 2 din convenție, suma de 3 500 EUR (trei mii cinci sute euro), care trebuie convertită în moneda națională a statului pârât la rata de schimb aplicabilă la data plății, pentru prejudiciul moral și pentru cheltuielile de judecată, plus orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit;

b) că, de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, această sumă trebuie majorată cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

4. *Respinge* cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la 12 ianuarie 2010, în temeiul art. 77 § 2 și 3 din regulament.

Santiago Quesada  
Grefier

Josep Casadevall  
Președinte